

čemž by bylo zjistiti, která část zcizené půdy tuto přesahující výměru tvoří.

Stížnosti nelze upřítí oprávnění. Dle § 11 zák. mají osoby, jejichž majetek se zabírá, právo, aby jim byla z majetku jim zabraného přidělena majetnost nepřesahující výměry v § 2 zák. Tato výměra má být ponechána, k jejich ovšem žádosti, beze všech obmezení a podmínek. Zcizí-li vlastník zabrané půdy celý svůj zabraný majetek — a žal. úřad vychází z toho, že se tak děje — pak zcizením takovým za souhlasu žal. úřadu nastavším nenastává změna v zabraném objektu, nýbrž jediné v objektu vlastnického práva k celku zabrané půdy. Dá-li stpů dle § 7 zák. souhlas k takovému zcizení, aniž současně propustí zcizenou nemovitost ze záboru, pak zůstala by nemovitost v záboru a zcizení mělo by jen ten následek, že by nárok dle § 11 zák. nemohl uplatniti bývalý vlastník, nýbrž nový nabyvatel. Ten by — pokud by před onou koupí neměl nemovitého majetku, který by buď sám o sobě nebo s koupenými nemovitostmi záboru podléhal, — o takový případ však zřejmě nejde — mohl žádati, aby mu z koupené nemovitosti propuštěna byla výměra v § 2 zák. uvedená, ovšem bez jakéhokoli omezení a výhrad.

V daném případě však žal. úřad, dávaje zásadní souhlas k zcizení svrchu uvedeného velkostatku, propustil zcizený velkostatek i ze záboru. Rozhodnutí své vázal však na podmínku, že kupitelé propuštěné pozemky dále nezcizí, leč se souhlasem stpů-u a že lesy mezi sebe nerozdělí. Tím uložil však nabyvatelům břemeno daleko těžší, než jim ukládá zák. Neboť kdyby byl žal. úřad dal pouze souhlas dle § 7 zák. a nebyl současně zcizenou nemovitost ze záboru propustil, neboť kdyby byl souhlas odepřel, měli nabyvatelé, po případě posávacího vlastníka zajisté nárok, aby jim dle § 11 zák. byla ze záboru propuštěna výměra dle § 2 zák. a to bez jakýchkoli závazků a podmínek.

Takto však by nabyvatelé nemohli volně nakládati ani s onou výměrou půdy, na kterou jim zák. zák. dává nárok.

Poněvadž pak dle stálé judikatury nss-u může žal. úřad, ukládaje při souhlasu dle § 7 zák. podmínky, ukládati jen takové, jichž vyžaduje účelné provádění pozemkové reformy, daná však a stížností naříkaná podmínka nejen z mezí těch vybočuje, nýbrž je přímo v rozporu s ustanovením § 11 zák., bylo nař. rozhodnutí, pokud zásadní souhlas váže na podmínku pod 1) uvednou, zrušeno dle § 7 zák. o ss.

Č. 3048.

Státní zaměstnanci: O podmínkách nároku na diety při přeložení podle usnesení ministerské rady z 9. prosince 1919.

(Nález ze dne 2. ledna 1924 č. 22.430/23).

V ě c: Václav B. v Karlíně proti ministerstvu spravedlnosti o diety.

V ý r o k: Stížnost se zamítá dílem jako nepřipustná, dílem jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Usnesením min. rady z 24. července 1919 č. 12.908/19 m. r. poskytnuto, se zřetelem na panující bytovou nouzi, úředníkům ve

všech případech nezaviněného přeložení do jiného úředního místa z moci úřední mimořádné odškodnění pozůstávající z diet a náhrady výloh za stěhování.

Usnesením z 16. listopadu 1919 č. 73.761/19 stanovila min. rada, že zásad právě vytčených lze použiti za předpokladů zmíněných v jednotlivých případech dle individuálních osobních a majetkových poměrů na ony zaměstnance, kteří byli přeloženi nebo jmenováni na jiné služební místo k vlastní žádosti, předpokládajíc, že byli k takové žádosti nadřízeným úřadem vyzváni.

Výnosem z 20. prosince 1919 č. 31.949 stanovilo min. sprav., odvolávajíc se na usnesení min. rady z 9. prosince 1919, že diety dotčeným úředníkům přísluší jen individuálně a toliko z titulu vedení dvojí domácnosti, nejdéle však po dobu jednoho roku, vyjma případy zcela výjimečné, kdy nutno postupovati v dohodě s ministerstvem financí.

Výnosem z 9. února 1921 č. 4642 stanovilo totéž min., že diety z titulu dvojí domácnosti smějí býti vypláceny bez dohody s min. financí po dobu jednoho roku, za zvláštních pak předpokladů po dalších 6 měsících, při čemž stanoveno jednak, že za počáteční den této lhůty jest počítati den nastoupení služby v novém služebním místě, jednak za předpokladu, že nastalo úplné odloučení úředníka od jeho rodiny, kterýžto předpoklad není dán, dojížděl-li zaměstnanec do služby z bydliště své rodiny.

St-1 předložil v říjnu 1922 presidiu zem. civ. soudu v Praze cestovní deník, v němž účtoval diety za měsíc září 1922. Presidium vrch. z. soudu v Praze výnosem z 18. října 1922 odmítlo deník ten upravit z důvodu, že žadatel byl přeložen k okresnímu soudu v Karlíně ze svého dřívějšího působiště na vlastní žádost.

Stížnost proti tomu podanou zamítlo min. sprav. z důvodů, že od nastoupení st-le v Karlíně, t. j. od 28. února 1921 do 1. září 1922, uplynula doba 18 měsíců, na kterou dle úvodem cit. výnosu může býti výplata diet nejkrajněji povolena. — — —

Rozhoduje o stížnosti uvažoval nss takto: — — —

St-1 vytýká, že žal. úřad vydává nař. rozhodnutí, n e d o n o d n u l s e s m i n i s t e r s t v e m f i n a n c í, j a k m ě l a m o h l u č i n i t i v e s m y s l u úřadem cit. výnosu.

Námítkou tou vytýká stížnost, že žal. úřad nebyl příslušným s á m vydati nař. rozhodnutí, a jest ji tudíž přes to, že ji stížnost výslovně označuje jako námítku vadného řízení, chápati jako výtku nezákonnosti.

Názoru zde stížností zastávanému nemohl nss přisvědčiti. Dle §§ 2 a 7 zák. o ss jest předpokladem úspěšné stížnosti, aby konkrétním rozhodnutím správního úřadu bylo porušeno právo určitého subjektu, založené platným právním předpisem. St-1 dovolává se k zdůvodnění výtky vznesené úvodem cit. usnesení min. rady, arcit' neprávem. Nehledě k tomu, že věcně dopouští toto usnesení, aby příslušné min. za určitých předpokladů se dohodlo s min. fin. toliko tehdy, zamýšlí-li žádost o diety, tam zmíněné, vyříditi příznivě, a nikoliv zaujme-li k ní stanovisko zamítavé, nemá ani, jmenovitě v oné své části, o niž st-1 svoji výtku opírá, povahy pravotvorné, nýbrž jeví se pouhým interním pokynem charakteru instrukcionálního, sledujícího jen ten účel, aby pří-

pady určitého druhu byly vyřizovány příslušnými orgány správy státní určitým shodným způsobem. Není proto výtky tato důvodná.

Ve věci samé třeba předem poznamenati, že usnesení min. rady ze 16. listopadu 1919 č. 23.761, jehož se stížnost výslovně dovolává, dopouští poskytování diet z titulu vedení dvojí domácnosti za předpokladů blíže tam uvedených v jednotlivých případech dle individuálních, osobních a majetkových poměrů oněch státních zaměstnanců.

Usnesením z 9. prosince 1919 omezeno bylo přiznávání těchto diet zpravidla nejdéle na dobu jednoho roku, počínajícího dnem nastoupení služby v novém úředním místě, avšak zároveň zmocněna jednotlivá ministerstva, aby státním zaměstnancům, ve zcela výjimečných případech, za dalších předpokladů, povolovala vyplácení diet, ve shodě s min. fin., i na dobu delší.

V daném případě není po skutkové stránce pochyby o tom, že st-l službu u okresního soudu v Karlíně nastoupil dne 28. února 1921, že dále sporný nárok na diety neuplatňoval v době jednoho roku, t. j. do dne 28. února 1922, nýbrž že tak učinil teprve za měsíc září 1922, tedy v době spadající mimo zmíněnou jednoroční lhůtu. Za tohoto stavu není pro řešení daného případu po právní stránce rozhodným 1. odst. cit. usnesení min. rady z 9. prosince 1919, nýbrž odst. 3. St-l spatřuje také skutečně v tomto právní normu, o niž svůj domnělý nárok opírá. Tomu názoru nemohl však nss přisvědčiti. Dle znění tohoto odstavce byla zmocněna jednotlivá ministerstva, aby na zvláštní žádost ve zcela výjimečných případech povolovala ve shodě s min. fin. státním zaměstnancům výplatu diet. Tato dikce a okolnost, že nebyly dány žádné směrnice pro posuzování takových žádostí, svědčí nade vší pochybu tomu, že tímto zmocněním bylo zůstaveno jednotlivým ministerstvům, aby, uznají-li ten který případ za výjimečný, zvláštního zřetele hodný, dle své volné úvahy povolovala od případu k případu výplatu diet, o něž tu jde. Toto pojetí vylučuje ovšem závěr, že by tato část cit. usnesení min. rady zakládala právní nárok jednotlivým zaměstnancům a to i tehdy, když snad splní veškeré předpoklady v něm blíže uvedené.

Jestliže tedy žal. úřad, jednáje v mezích této volné úvahy, žádost st-le odmítl, nelze shledati, že by byl proti zák. zasáhl ve sféru jeho subjektivních práv.

č. 3049.

Státní zaměstnanci: * Ustanovení posledního odstavce § 2 zák. z 3. března 1921 č. 99 Sb. o odpočivných požitcích státních zaměstnanců netýká se drahotních přídavek současně pobíraných z jiného titulu než z titulu služby státní.

(Nález ze dne 2. ledna 1924 č. 22.442/23).

Věc: Maxmilian F. v P. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o drahotní přídavky k výslužnému.

Výrok: Naríkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.